Кілька днів не виходимо з хати.

Наш господар, старозаконний жид, має крамничку.

Що до життя конечно потрібне, купуємо в нього, а місто не цікаве для нас.

Місто — це стоголова гідра.

Скрізь варти стоять, скрізь з багнетами вояки.

Вояки такі гострі і такі послушні, як багнети.

Кілька днів не виходимо з хати.

Досипляємо недоспані ночі. Ходимо по хаті, мов по кораблі.

Ноги від землі відвикли. В голові — млин. Вода на ло-токах шумить, камінь зерно розтирає на міл. Зерно наших споминів і вражінь... Як соромно втікати!

Нагадується пес, котрого з подвір'я женуть, бо хату новий господар заняв. Пес голову понурив і біжить. За селом на окопі сяде і буде вити.

Ой, будемо вити!

Як соромно кидати свій рідний край!

Ніби він кличе на тебе: "Куди ідеш? На те викохав я тебе, щоб ти мене на невідоме кидав?"

Дерева, придорожні хрести й каплички, навіть цвинтарі біжать за тобою і кличуть: "Вернися!"

1 може б, ти вернувсь, та поїзду не здержиш. Вже ти слова не маєш, бо ти втікач.

Мостів вояки пильнують. Наші дядьки. Лишили жінок і дітей, лишили недокінчене жниво і пішли пильнувати мостів. При кожнім кількох, а ворог хмарою надходить.

Допильнують!

Розклали ватру, гріються і страву варять. Дрібонький дощик хоче погасити ватру. Не годен.

Так не годен слізми погасити світової пожежі...

Дощик паде, ліси куряться, за нами ніби хтось за-навісу спускає.

Не підніметься вона так скоро...

Кілька днів не виходимо з хати, а думки не відходять від нас